

MARIANNE

Der er næsten en time til afgang. Hun kan stadig nå at fortryde. Hun kan stadig tage sin kuffert og trille den hele vejen gennem terminalen, tilbage langs kajen, gå ned til T-banen, videre til Centralen og køre hele vejen hjem til Enköping. Hun kan prøve at glemme den her komplet idiotiske idé. Engang vil hun måske ovenikøbet kunne grine af aftenen i går, da hun sad derhjemme i køkkenet, og radiostemmerne ikke rigtigt kunne overdøve lyden af vægurets tikken. Hun havde drukket et glas rioja for meget og havde besluttet, at nu havde hun fået nok. Hun drak et glas til og traf beslutningen om at gøre noget ved det. Gripe dagen. Gripe eventyret.

Ja, engang vil hun måske kunne slå det hen med en latter. Men Marianne tvivler. Det er så svært at grine af sig selv, når man ikke har nogen at grine med.

Hvor kom den her idé i det hele taget fra? Hun havde set tv-reklamen tidligere på aftenen – festklædte mennesker, der lignede hvem som helst, blot lidt gladere – men det er jo ikke nogen forklaring. Det her er ikke hende.

Hun bookedede billetten, inden hun kunne nå at fortryde. Hun var så oprømt, at hun næsten ikke kunne sove, på trods af vinen. Og følelsen holdt hele formiddagen, mens hun farvede hår, hele eftermiddagen, mens hun pakkede, og hele vejen hertil. Som om eventyret allerede var begyndt. Som om hun kunne flygte fra sig selv ved at flygte fra hverdagen. Men nu stirrer hun på sig selv i spejlet, og hovedet føles tungt som bly, og fortrydelsen har indhentet hende som tømmermænd efter tømmermændene.

Marianne læner sig frem og stryger lidt mascara væk, som er kommet på afveje. I det blålige lys fra lysstofrøret inde på færgeterminalens dametoilet virker poserne under hendes øjne groteske. Hun træder et skridt tilbage og trækker fingrene gennem sin fornuftige

pagefrisure. Hun kan stadig mærke duftspor efter hårfarvningsmidlet. Hun graver sin læbestift frem fra håndtasken, frisker læberne op med en rutineret bevægelse og sender et smækkyss til sit spejlbillede for at presse den mørke sky væk, der prøver at brede sig i hende og sluge hende hel.

Der skylles ud i båsen bag hende, og døren slås op. Marianne ranker sig og glatter blusen. Tage sig sammen, hun må tage sig sammen. En mørkhåret ung kvinde i en ærmeløs, pink bluse kommer ud og stiller sig ved håndvasken ved siden af. Marianne betragter den glatte hud på hendes arme. Musklerne, som kan anes under huden, da hun vasker hænder og strækker sig for at nå en papirserviet. Hun er for mager. Ansigtstrækkene er så kantede, at de næsten er mandhaftige. Men Marianne tror, at mange ville kalde hende smuk. I hvert fald sexet. En lille diamant glitrer på hendes ene fortand. Rosa rhinsten på baglommerne af hendes jeans. Marianne tager sig i at stirre og kigger hastigt væk. Men pigen forsvinder ud i terminalen uden at værdige hende et blik.

Hun er usynlig. Og hun funderer over, om det virkelig kan være rigtigt, at hun selv har været så ung?

Det var så længe siden. En anden tid, en anden by. Hun var gift dengang med en mand, der elskede hende, så godt han kunne. Børnene var små og levede stadig i den vildfarelse, at hun var en slags halvgud. Hun havde et arbejde, hvor hun hver dag fik bekræftet, at hun var en værdifuld ressource. Og naboerne var altid villige til at stille en kop kaffe frem til hende, hvis hun lagde vejen forbi.

Tænk, at der var dage, hvor Marianne drømte om at være alene. Bare et par timer i sit eget selskab, hvor hun kunne høre sine tanker ordentligt, fremstod som den rene luksus.

I så fald vælter hun sig i luksus for tiden. Luksus er faktisk det eneste, hun har.

Marianne kontrollerer, at hun ikke har læbestift på tænderne. Hun kigger på den lille rullekuffert, som står ved siden af hende; en gave fra den bogklub, hun er medlem af.

Hun hænger sin dunfrakke over den ene arm, tager et solidt greb om kuffertens håndtag og går ud fra toilettet.

Der er en høj summen i terminalen. Nogle har allerede stillet sig i kø ved bommene og venter på at blive lukket om bord. Hun ser sig omkring og må erkende, at hun har klædt sig alt for formelt med den lyserøde bluse og knælange nederdel. De fleste andre kvinder i tresårsalderen har enten klædt sig som teenagere i jeans og hættetrøje eller dybt nedringede kjoler eller er gået i modsat retning og har gemt sig i uformelige skjortebluser og teltlignende kjoler. Marianne hører ikke hjemme i nogen af grupperne. Hun ligner en tilknapet, pensioneret lægesekretær, hvilket lige præcis er det, hun er. Hun prøver at tvinge sig selv til at se, at mange af dem er ældre end hende, grimmere end hende. Hun har også ret til at være der.

Marianne styrer hen mod baren i den anden ende af terminalen. Kuffertens hjul lyder, som om det var en damptromle, hun prøvede at navigere hen over stengulvet.

Hun lader blikket glide hen over skinnende flasker og ølhaner, da hun kommer hen til bardisken. Priserne står skrevet med kridt på sorte tavler. Marianne bestiller en kaffe med Baileys og håber, at det er billigere om bord. Har barerne også taxfreepriser? Det burde hun have tjekket. Hvorfor gjorde hun ikke det? Hun får drikken i et højt duralexglas af en pige med glimtende metalsmykker i læber og øjenbryn. Hun ser heller ikke på Marianne, som dermed får mindre dårlig samvittighed, da hun ikke giver drikkepenge.

Der er et ledigt bord længst nede på den korte side af det glasoverdækkede område. Marianne krydser forsigtigt frem mellem bordene med sin skramlende kuffert og frakken, der hænger over hendes arm som en stor dundyne. Glasset brænder mod fingrene. Håndtasken glider ned fra skulderen og lander i armkrogen. Men endelig er hun fremme ved bordet. Hun stiller glasset fra sig, trækker håndtasken op på skulderen igen og kan mirakuløst nok lige klemme sig igennem den lille åbning mellem bordene med frakke og det hele uden at vælte noget. Da hun synker ned på stolen, er hun helt udmattet. Hun tager en forsigtig slurk. Drikken er ikke nær så varm som glasset, og hun tager begærligt en slurk mere. Og mærker, hvordan alkohol, sukker og koffein langsomt breder sig i kroppen.

Marianne kigger op i loftets spejlglas. Hun strækker sig lidt. Fra fug-

leperspektivet ser man ikke folden på halsen, og huden strammer over kæbebenet, så det står tydeligt frem. Glasset er røgfarget, og måske er det bare derfor, men øjnene virker livlige i ansigtet, som næsten kunne tages for solbrændt. Fingrene glider hen over kæbebenet, indtil det går op for hende, at hun sidder og gør sig til blandt de andre gæster. Hun synker sammen i stolen og tager sig en slurk til. Hun funderer over, hvor mange skridt hun mon er fra at blive en vaskeægte særling. En gang kom hun helt ned til busstoppestedet, før det gik op for hende, at hun stadig havde sine pyjamasbukser på.

Den sorte sky truer med at vælde frem igen. Marianne sidder med lukkede øjne. Hun hører latter og snak rundt om sig. En eller anden slubrer højlydt, og da hun kigger derhen, ser hun en lille asiatisk dreng sidde bøjet ind over et glas, hvor der kun er isterninger tilbage. Hans rødmossede far har mobilen klistret til øret og lader til at hade hele verden.

Marianne ville ønske, at hun stadig røg. At hun kunne gå ud på kajen og tage en cigaret, så hun havde noget at tage sig til. Men nu er hun i det mindste her. Midt blandt alle lydene. Og hun bestemmer sig. Nej, det er ikke hende. Men hun er træt af at være sig selv. Hun kan ikke tage hjem. Hele sommeren sad hun i lejligheden og hørte latter og stemmer og musik fra lejlighederne ved siden af, fra altanerne inde i gården, fra gaden uden for køkkenet. Lyden af det liv, der blev levet overalt. Derhjemme tikker det forbandede stueur i dette øjeblik, og kalenderen med billeder af børnebørn, hun knap nok har mødt, tæller ned til jul. Hvis hun tog hjem nu, ville hun sidde fast i ensomheden for evigt. Hun ville aldrig prøve sådan noget som det her igen.

Marianne bliver pludselig bevidst om, at en af mændene ved nabobordet smiler venligt til hende og prøver at fange hendes blik. Hun lader, som om hun leder efter noget i sin håndtaske. Mandens øjne er store i det magre, brugte ansigt. Håret alt for langt efter hendes smag. Hun skulle have taget en bog med. Af mangel på andet tager hun sit boardingkort frem og gør muligvis alt for meget ud af at studere det nøje. Rederiets logo i øverste, højre hjørne er en ubestemmelig, hvid fugl med en pibe i næbbet og kaptajnskasket på hovedet.

“Hvad så, lille pige, sidder du helt alene?”

Marianne kigger refleksmæssigt op og møder mandens blik. Hun tvinger sig selv til ikke at kigge væk.

Ja, han er lidt slidt i det. Og den lyse cowboyvest ser snavset ud. Men han har set godt ud engang. Det kan hun se bag det ansigt, han har nu. Nøjagtig som hun selv håber, at nogen vil kunne se det samme bag hendes.

“Ja,” siger hun og rømmer sig. “Jeg skulle rejse med en veninde, men hun har set forkert i kalenderen, har jeg lige hørt. Hun troede, det var næste torsdag, og jeg ... Jeg tænkte, at når jeg nu har billetten, kan jeg jo lige så godt ...”

Hun går i stå og afslutter det med et skuldertræk, som hun håber virker nonchalant. Hendes stemme er rusten, som om stemmebåndene er tørret ind. Hun har ikke brugt den i flere dage. Og den løgn, som hun omhyggeligt forberedte i nat for det tilfælde, at en situation som den her skulle opstå, lyder pludselig så gennemskuelig. Men manden smiler bare til hende.

“Ryk over til os, så du har nogen at skåle med!”

Han virker allerede lidt beruset. Og et hastigt blik rundt om bordet er nok til at konstatere, at hans venner er i en endnu værre forfatning. Før i tiden ville Marianne aldrig så meget som overveje en invitation fra en som ham.

Hvis jeg siger ja tak, bliver jeg en af dem, tænker hun. Men jeg har ikke rigtigt råd til at være kræsen mere. Og er ‘kræsenhed’ for resten ikke bare fejhed i forklædning?

Det er kun et døgn, minder hun sig selv om. Om helt præcis fireogtyve timer er færgen tilbage i Stockholm. Og hvis det her er en fejltagelse, så kan hun gemme mindet det samme sted inden i sig, hvor hun har gemt så meget andet, som modsætning til en skattekasse.

“Ja,” siger hun. “Jo. Tak. Det ville være hyggeligt.”

Hendes stol skraber højt mod gulvet, da hun flytter over til bordet.

“Og jeg hedder Göran,” siger han.

“Marianne.”

“Marianne,” siger han og smækker lidt med tungen. “Ja, det passer til dig. Du er lige så sød som bolsjerne af samme navn.”

Det behøver hun heldigvis ikke at svare på. Han begynder at

præsentere hende for de andre. Hun nikker til dem en efter en og glemmer deres navne, så snart hun har hørt dem, så meget minder de om hinanden. Det samme gør deres maver, som bulner ud under deres ternede skjorter. Hun spekulerer på, om de mon har kendt hinanden, siden de var unge. Om Göran altid har været den flotteste af dem. Ham der lokkede piger hen til selskabet.

Hendes kaffedrink er blevet kold og vammel, men inden hun har nået at tømme glasset, er en af Görans venner kommet med øl til alle, inklusive hende. Marianne siger ikke meget, men det gør åbenbart ikke noget. De drikker, og hun holder op med at gruble så forbandet meget og begynder at mærke en pirrende forventning igen. Den stiger så meget, at hun må anstrenge sig for ikke at grine højt for sig selv som et andet tossehoved. Da en af Görans venner fortæller en dårlig vittighed, griber Marianne chancen. Hendes latter lyder ubehersket og alt for høj. Egentlig er det jo trist, hvor meget hun har savnet noget så enkelt som at sidde ved et bord sammen med andre mennesker. At høre til. At være inviteret, og ikke af pligt.

Göran læner sig ind mod hende.

“Det var uheldigt for dig med din veninde, men smadderheldigt for mig,” siger han, og hans åndedræt er varmt og fugtigt i hendes øre.

ALBIN

Albin sidder med hovedet i hænderne og tygger på sit sugerør. Han trækker små sjatter isvand op fra bunden af glasset med en højlydt gurglen. Det smager næsten ikke af cola mere. Som at drikke savl fra en, der drak cola for et kvarter siden. Han fniser lidt. Den sammenligning ville Lo kunne lide. Men Lo er her ikke endnu.

Han stirrer ud gennem ruderne på alle de fremmede mennesker, der går igennem terminalen. En fyr i dametøj har læbestift over det halve ansigt. Rundt om hans hals hænger der et papskilt, hvor der står KYS TIL SALG 5,-. Hans venner optager ham med deres telefoner, men man kan høre på deres latter, at de ikke har det sjovt, ikke rigtigt. Albin suger på sugerøret, så det begynder at gurgle igen.

“Abbe,” siger hans mor. “Vil du ikke godt lade være?”

Hun ser på ham med det der blik, som betyder, at hans far allerede er irriteret nok. Gør det nu ikke værre. Albin læner sig tilbage i stolen og prøver at sidde stille.

Han hører en latter, der næsten lyder som en bjæffende hund. Han kigger derhen og får øje på et par tykke piger nogle borde derfra. Hende, der griner, har rottehaler og noget lyserødt og fjeret om halsen. Hun lægger hovedet bagover og smider en håndfuld peanuts i munden. Nogle af dem lander mellem hendes bryster, som er de største, han har set i virkeligheden. Og hendes nederdel er så kort, at den slet ikke kan ses, når hun sidder ned.

“Hvorfor har hun overhovedet en mobil, når hun aldrig tænder for den?” siger far og smækker telefonen ned på bordet. “Det er bare så skidtypisk for min søster!”

“Tag det roligt, Mårten,” siger mor stilfærdigt. “Vi ved jo ikke, hvorfor de er forsinkede.”

“Nej, det er lige præcis det. Man skulle jo mene, at Linda kunne give lyd fra sig, så vi slipper for at spekulere over, hvor fanden de bliver af.

Det er sgu så respektløst.” Far vender sig om mod Albin. “Er du sikker på, at du ikke har Los nummer?”

“Ja, det har jeg jo sagt.”

Det gør ondt at skulle erkende det endnu en gang. Lo har ikke videregivet sit nye nummer. De har ikke talt sammen i næsten et år. De har knap nok skrevet til hinanden, siden hun flyttede til Eskilstuna. Han er bange for, at Lo er vred på ham over et eller andet, noget som i så fald må være en misforståelse, men mor siger, at Lo sikkert bare er meget optaget af skolen, eftersom hun ikke har samme anlæg for skolearbejde som ham, og det bliver sværere og sværere nu, hvor de er begyndt i sjette. Mor siger det med samme tonefald, som når hun har prøvet at bilde Albin ind, at dem, der driller ham i skolen, bare er misundelige.

Albin ved bedre. Der er ingen grund til, at nogen skulle være misundelig på ham. Han var måske nok sød, da han var lille, men ikke nu. Han er den mindste i klassen, og hans stemme er stadig meget lys og skinger, og han er ikke god til sport eller til noget som helst andet, som drenge skal være gode til, hvis de vil være populære. Det er en kendsgerning. Nøjagtig ligesom det er en kendsgerning, at Lo ikke ville holde op med at lade høre fra sig, hvis der ikke var sket noget.

Lo er ikke bare en kusine. Hun var hans bedste ven, da hun boede i Skultuna. Men faster Linda besluttede lige pludselig, at de skulle flytte. Og Lo havde ikke andet valg end at følge med.

Lo, der kunne få ham til at grine som ingen anden, grine så meget, at han næsten gik i panik, for det følte, som om grineanfaldet aldrig ville få en ende. Lo, som fortalte ham sandheden om, hvordan farmor døde. De græd sammen, fordi det er så trist med selvmord, men det hemmelige og det skamfulde var, at han kunne *lide* at græde sammen med Lo, at det var vidunderligt. Endelig var der noget, de kunne dele, til forskel fra andet, som han ikke engang kan tale med Lo om.

“Nej, Stella,” siger en stresset mandestemme et sted bag Albin. “Du må ikke gøre det der, Stella. Skal du på hovedet i seng, lige så snart vi kommer om bord? Skal du det, Stella?”

Han får et arrigt hyl som svar.

“Nu holder du op med det der! Det er ikke morsomt, Stella! Nej,

sagde jeg! Nej, Stella, lad være med det. Jamen Stella, altså ...”

Stella hylér igen, og et glas bliver knust. Albin kan mærke, at far bliver mere og mere irriteret, og mor bliver mere og mere nervøs for, at han skal *lave en scene*. Albin ser den velkendte bevægelse ud ad øjenkrogen. Det kast, som far laver med nakken, når han tømmer sit ølglas. Han bliver endnu mere rød i ansigtet.

“Måske sidder de fast i myldretidstrafikken,” siger mor. “Folk er jo på vej hjem fra arbejde.”

Albin forstår ikke, hvorfor hun ikke bare tier stille. Når far er i det humør, er det umuligt at berolige ham. Han bliver bare mere oprørt, jo mere man prøver.

“Vi skulle have samlet dem op,” siger han. “Men så havde Linda vel sørget for, at ingen af os kom af sted i tide.”

Han drejer ølglasset mellem hænderne. Stemmen er allerede ligesom lidt løsere i kanterne og længere bagude i halsen.

“Hun skal nok sørge for at nå det,” siger mor og kigger på sit arm-båndsur. “Hun vil ikke skuffe Lo.”

Far fnyser bare. Mor siger ikke mere, men det er for sent nu. Tavs-heden imellem dem gør luften tyk og svær at indånde. Hvis de havde været hjemme, ville Albin være gået op på sit værelse nu. Han skal netop til at sige, at han går ud på toilettet, da far skubber sin stol tilbage og rejser sig.

“Abbe, vil du have en cola mere?” siger han.

Albin ryster på hovedet, og far forsvinder hen til baren.

Mor rømmer sig, som om hun har tænkt sig at sige noget. Måske noget om i nat. At far bare var meget træt. Meget på arbejde. Og at hun har så meget brug for hjælp, at han aldrig har fred. Men Albin vil ikke høre det. *Træt*, han hader ordet *træt*, deres kodeord for det besværlige. Far er altid sådan her, især når de skal ud at rejse eller lave noget andet, som burde være dejligt. Han ødelægger alt.

Albin tager demonstrativt sin historiebog op af rygsækken, som han har hængt over stoleryggen. Han slår op på det afsnit, som de har prøve i ugen efter. Rynker panden. Prøver at virke særdeles optaget af at sætte sig ind i den brændte jords taktik, selv om han allerede næsten kan det hele udenad.

“Det passer jo fint, at I læser om den svenske stormagtstid, når vi nu skal rejse over Østersøen,” siger mor.

Men Albin svarer ikke. Han har gjort sig fuldstændig utilgængelig for at straffe hende. For det er hende, Albin er mest vred på. Mor kunne jo bare lade sig skille, så de slap for at bo sammen med ham. Men det vil hun ikke. Og han ved hvorfor. Hun tror, at hun har brug for far.

Undertiden ønsker han, at de aldrig havde adopteret ham. Han ville have haft det bedre på børnehjemmet i Vietnam. Eller han kunne være endt et helt andet sted i verden. Hos en helt anden familie.

“Se, hvem jeg fandt,” siger far, og Albin kigger op.

Far har et ølglas i hånden. Man kan se på det hvide skum, der er kravlet op ad den ene side, at han allerede er begyndt at drikke af det. Ved siden af ham står faster Linda med det blonde hår slået ud over jakken, som er stor og rosa som et stykket udspyttet tyggegummi. Hun bøjer sig ned og giver Albin et knus. Hendes kolde kind presses ind mod hans.

Men hvor er Lo?

Albin ser hende først, da Linda går rundt om bordet for at give mor et knus. Han hører mor sige sin sædvanlige morsomhed – *Undskyld, at jeg ikke rejser mig* – og Linda slår en latter op, som om hun aldrig har hørt den før. Men verden rundt om Lo toner ligesom ud, indtil kun hun er rigtig tydelig.

Det er Lo, men det er ikke Lo. I hvert fald ikke den Lo, han kender. Han kan ikke få blikket fra hende. Hun har mascara på, som får øjnene til at virke større og lysere. Hendes hår er blevet langt og lidt mørkere, så det har samme farve som honning. Benene ser umuligt lange ud i de stramme jeans og slutter i et par leopardmønstrede kondisko. Hun tager halstørklædet og skindjakken af. Under den er hun iført en grå trøje, som er gledet ned over den ene skulder og blottes en sort bh-strop. Lo ligner de piger i hans skole, som aldrig nogensinde vil hilse på ham.

Det her er meget værre end en misforståelse. En misforståelse kunne man rette op på.

“Hej,” siger han prøvende og kan høre på det lille korte ord, hvor barnlig hans stemme lyder.

“Lidt uventet at se dig med lektierne,” siger hun.

Hun har en parfume på, der lugter af karamel og varm vanilje, og der kommer søde pebermyntepust fra hendes tyggegummi, når hun siger noget. Da hun giver Albin et hurtigt klem, mærker han hendes bryst. Han vover knap nok at se på hende, da hun retter sig op igen. Men Lo kigger allerede væk med sit nye, voksne ansigt. Hun trækker en hårlok om bag øret. Hendes negle er lakeret sorte.

“Hvor er du blevet stor,” siger mor. “Du er bare så smuk.”

“Tak,” siger Lo og giver også hende et kram. Meget længere end det, Albin fik.

Mor strækker sig, så langt hun kan, for at nå hele vejen om ryggen på Lo.

“Men du er godt nok blevet tynd,” siger far.

“Hun vokser jo,” siger mor.

“Jeg håber, det kun er derfor. Drengene vil gerne have lidt at tage i, ved du.”

Albin vil bare gerne have, at far tier stille nu. Lige med det samme.

“Tak, fordi du er så sød at sige det,” siger Lo. “At fyrene skal kunne lide mig er mit allerstørste mål her i livet.”

Der bliver stille et halvt sekund for længe, og så begynder far at grine.

Linda begynder på en lang udredning af, hvilken vej de tog fra Eskilstuna, og nøjagtig hvordan trafikken var for hver eneste meter. Far står stille og drikker tavst sin øl, mens mor gør sit bedste for at se ud, som om hun er fascineret af Lindas beretning. Lo ruller øjnene langt tilbage i hovedet og finder sin mobil frem, og Albin kigger på hende i smug. Til sidst når Linda frem til problemet med at finde en parkeringsplads i nærheden af terminalen, og så er hun omsider færdig.

“Men det var da godt, at I nåede det alligevel,” siger mor og skæver til far.

“Måske skulle vi gå hen og stille os i kø,” siger han og tømmer sit glas.

Linda følger glasset med blikket, da far stiller det fra sig på bordet. Albin rejser sig, lægger historiebogen i rygsækken og tager den på.

Køen på den anden side af glasvæggen vokser, og Albin kan se, at

den er begyndt at bevæge sig fremad. Han kigger på uret oppe på væggen. Kun et kvarter til afsejling. Folk ved bordene rundt omkring begynder da også at samle deres ting sammen og tømme deres glas.

Mor ser sig over skulderen og prøver at bakke med sin kørestol, mens hun undskylder over for folk. Dem, der sidder bag hende, må trække deres bord væk, for at hun kan komme ud. Hun vipper den lille styrepind på armlænet frem og tilbage.

“Det er som at lirke sig ud mellem to parkerede biler,” siger hun på den overfriske måde, som betyder, at hun er stresset.

“Går det?” siger Lo, og mor siger: “Ja da, lille ven” med samme overfriske stemme.

“Glæder du dig til at sejle med færge?” siger Linda og roder Albin i håret.

“Ja,” siger han automatisk.

“Godt, at nogen gør,” siger Linda. “Jeg troede, jeg skulle lænke Lo til bilen for at få hende med.”

Lo vender sig om mod dem, og Albin prøver at lade, som om han ikke bliver såret. Hun har altså overhovedet ikke set frem til at se ham.

“Vil du ikke med?” siger han.

“I den grad. Det er mit bedste tip til hele befolkningen at tage en tur med færgen.” Hun taler ikke engang mere, som hun plejer. Der kommer et nyt pust af tyggegummi, da hun sukker: “Mor vil ikke lade mig være alene hjemme.”

“Ikke den diskussion nu, Lo,” siger Linda og ser på mor og far. “I skal være glade for, at drenge kommer senere i puberteten. I kan se her, hvad I har i vente.”

Lo himler med øjnene igen, men alligevel ser hun også lidt fornøjet ud.

“Det er ikke sikkert,” siger far. “Børn er jo forskellige. Og det kommer an på, hvor meget de føler, at de har at gøre oprør imod.”

Linda svarer ikke, men hun ryster på hovedet, da han har vendt sig om.

De begynder at gå hen mod udgangen. Mor går forrest, og Albin hører hende sige *dyt-dyt* nogle gange, når borde står for tæt på hinanden eller kufferter står i vejen. Han kigger væk, ud gennem glasvæggen

på billetkontrollen, hvor to vagter undersøger folk, som går gennem afspærringen.

“Er det ikke bare synd, at hun troede, at hun kunne gå med miniskørt,” hvisker Lo alt for højt, da de går forbi pigen med de rosa fjer om halsen.

“Lo!” siger faster Linda.

“Hvis vi er heldige, synker skibet måske, når de to går om bord. Så slipper vi for det her mareridt.”

BALTIC CHARISMA

Baltic Charisma blev bygget i Split i Kroatien i 1989. Hun er 170 meter lang, 28 meter bred og har plads til over 2.000 passagerer. Men det er længe siden, at den svenskflagede færge har været helt fyldt op. I dag er det torsdag, og der er knap tolv hundrede passagerer, som lige nu strømmer om bord. Ikke mange af dem er børn. Det er i begyndelsen af november, og efterårsferien er forbi. Om sommeren er det øverste dæk fyldt med liggestole, men nu er der tomt på nær nogle af de passagerer, der gik om bord i morges i Finland. De ser ud over det efterårskølige Stockholm, som solens sidste stråler ikke formår at varme op. Nogle venter utålmodigt på, at Charisma skal lægge fra land, så barerne åbner igen.

Kvinden ved navn Marianne er blandt de sidste i floden af mennesker, der langsomt løber frem gennem den glasoverdækkede rampe højt over parkeringspladsens asfalt. Den langhårede mand har lagt en arm om hende. De skrå, guldfarvede stråler gør deres ansigtstræk blødere. Tunnellen drejer brat til venstre, og nu kan Marianne se færgen. Hun bliver chokeret over at se, hvor stor den er. Højere end den udlejningsejendom, hun bor i. Etage efter etage af hvid- og gulmalet metal. *Den burde ikke kunne flyde.* Hun kan se, at forstavnens er blevet åbnet som en enorm, sulten mund, der makes med køretøjer. Hun spekulerer på, om det er det, der kaldes bovvisiret, og det gungrer under hendes fødder, som om hun allerede var ude på havet. Hun tænker på den kahyt, hun har booket. Den billigste variant under bildækket. Under vandoverfladen. Ingen vinduer. Færgen synes at vokse, for hvert skridt hun tager. Navnet Baltic Charisma står skrevet med snørklede bogstaver, som er flere meter høje. Den piberygende fugl sender hende et gigantisk smil. Hun vil vende om. Løbe ind i terminalen igen. Men for sit indre øre hører hun et stueur tikke i en tom lejlighed, og hun går videre. Hun prøver at ignorere følelsen af, at

de alle sammen er dyr, som går gennem folden til slagteriet.

Inspektøren Andreas står ved indgangen og fortæller passagererne om skibets karaokeaften og tilbud i taxfreebutikken. Han smiler så bredt, som han kan. Det er egentlig krydstogtsværtens arbejde, men han ringede i morges og sygemeldte sig. Det er anden gang dette efterår. Andreas ved, at han har fået alkoholproblemer, efter at han er begyndt at arbejde her.

På broen står Charismas øverstkommanderende, kaptajn Berggren, med sit personale og gennemgår tjeklisten før afsejling. De skal snart manøvrere færgen ud fra kajen. De er godt bekendt med de mange tusind skær og rev og småøer uden for Stockholm og Åbo. Når Charisma har forladt havnen, sættes hun på autopilot, og kaptajnen overlader kommandoen til førstestyrmanden.

I personaleaflukkerne råder der febrilsk travlhed. De ansatte, hvis tidagesvagt begynder med dette krydstogt, har hentet deres arbejdsuniformer og klædt om. Fra kabyssen – Charismas dampende køkkenområde, som laver mad til restauranterne – løber tjenerne med store fade ud til buffetbordene. Nogle af dem har stadig tømmermænd efter nattens fester. De snakker om, hvem der blev kaldt ind på skibets infirmeri for at få testet promillen ved morgenens mønstring, og hvem der er i farezonen. I taxfreebutikken gennemgår Antti dagen med sit personale. Når de åbner igen, en halv time efter afsejling, vil der allerede stå en utålmodig kø af kunder og vente udenfor.

Vandet er stille i den store, runde boblepool i spaafdelingen. På overfladen spejles himlens skyer uden for panoramavinduerne. Massagebænkene står tomme. Saunaens varmeelement giver små knirkelyde fra sig.

Nede i maskinrummet efterses motorerne en sidste gang. Hvis broen er Charismas hjerne, er maskinrummet det dunkende hjerte. Maskinmester Wiklund har netop ringet op til broen og meddelt, at fartøjets bunkers er fyldt op, og at slangen er blevet koblet fra. Han ser på sine maskinister gennem kontrolrummets rude, tømmer sin kaffekop og stiller den fra sig og retter blikket mod personaleelevatorens orangemalede døre. Så snart Charisma er ude af havneområdet og har påbegyndt sin vante rute mod Åbo, overtager førstemaskinisten

vagten, og Wiklund kan gå op til sin kahyt. Han behøver ikke komme tilbage, før de nærmer sig Åland, og han har tænkt sig at få en lille lur.

Charisma har set det meste. I Østersøens ingenmandsland slippes hævningerne på en måde, som ikke kun har med billig alkohol at gøre. Det er, som om tid og rum forandres. Som om sociale koder og regler holder op med at gælde. Og det hele overvåges af fire vagter, som på hver deres måde gør sig klar til aftenen. Fire personer, som skal holde orden i det kaos, der kan opstå, når tolv hundrede passagerer, de fleste af dem berusede, er trængt sammen på et sted, som de ikke kan forlade.

Alt kører på rutinen. Baltic Charisma sejler den samme rute, døgn efter døgn, hver eneste dag året rundt. Hun lægger til ved Åland kort før midnat. Er fremme i Åbo i Finland ved syvtiden om morgenen, hvor de fleste svenske passagerer stadig ligger og sover. Om treogtyve timer vil Charisma være tilbage ved kajen i Stockholm. Men på den her tur er der to passagerer, som ikke ligner nogen, hun har haft om bord før.

Uden for maskinrummet, på bildækket, giver personalet instrukser på svensk, finsk og engelsk. De har fået fordelt lastvognstog, personbiler, campere og to langtursbusser. Alt er nøje udregnet af hensyn til skibets stabilitet. Der er køligt og lugter stærkt af benzin og udstødningsgas her, hvor solens stråler aldrig når ned. Trætte lastbil- og buschauffører og familier på bilrejse går hen mod elevatorerne og trapperne. Snart vil bildækket blive lukket for alle passagerer, og det bliver ikke åbnet igen før umiddelbart inden ankomsten til Åland. De store lastvognstog ruger stille i halvmørket som sovende dyr, lænket til stålgulvet med kæder. En lille lyshåret dreng i femårsalderen og en mørkhåret, hårdt sminket kvinde har netop forladt deres camper. De virker trætte og ser længselsfuldt på den skarpt oplyste elevator, men går i stedet ind i den smalle trappeskakt. Begge kigger ned i gulvet og møder ingen blikke. Drengen har trukket hættten på sin jakke op og holder fast i remmene på Peter Plys-rygsækken. Det tykke lag sminke kan ikke skjule, at der er noget galt med kvindens furede ansigt. De lugter af syren og mentol og noget andet, noget ukendt, men dog velkendt, og nogle ser ud til at bemærke det og skæver stjålent til dem.

Kvinden fingererer ved den ovale guldmedaljon, som hænger i en tynd kæde om hendes hals. Ud over den og en guldring på venstre ringfinger bærer hun ingen smykker. Højre hånd er skjult i frakkelommen. Hun ser på den lille skikkelse ved sin side. Hans små skosåler smælder hårdt mod plasticmåtten. Trappen er meget stejl for hans korte ben. Der er kærlighed i hendes blik. Sorg. Men hun er også bange på hans vegne. Bange for at miste ham. Bange for, at han er tæt på grænsen, og bange for, hvad der vil ske, hvis han krydser den.

Oppe på den glasoverdækkede rampe går Marianne og manden ved navn Görän gennem en portal af krydsfiner med farverige, malede blomster. En kvinde med mørkt, kruset hår holder et kamera op imod dem, og Görän smiler til kameraet. Det klikker, og Marianne vil gerne bede hende om at tage billedet om, for hun var ikke forberedt på det, men kvinden har allerede kameraet rettet mod Görans venner bag dem. Og så går de om bord. Mørkerødt væg til væg-tæppe under fødderne. Den varme belysning får det til at skinne i messingelænderne, træpanelerne, den imiterede marmor på væggene og elevatorernes røgfårvede ruder. En hær af rengøringsfolk forlader skibet. Grå uniformer og ikke et eneste hvidt ansigt. Marianne hører knap nok, hvad inspektøren har at sige om aftenens tilbud, og kender ikke navnet på den stjerne, der skal stå for karaokeaftenen. Der er så mange indtryk, at uroen smelter i Mariannes sind uden at efterlade sig spor. Tilbage er kun forventningerne. *Hvordan skal man nå at opleve alt det, der venter, på et døgn?* Nu er hun her, og Görans greb om hende strammes. *Eventyret kan begynde.*